

stolic přehlédly ustanovení čl. XLII. zákona ze dne 21. dubna 1932, čís. 54 sb. z. a n., podle něhož neplatí za předpokladů tam uvedených ustanovení čl. XIII. a XIV. tohoto zákona o stvrzenkách, které vydávají spotřební anebo jiná neúvěrní společenstva o úsporných vkladech svých členů. Jak vyplývá z důvodové zprávy k osnově tohoto zákona ke čl. XIII. (tisk poslanecké sněmovny čís. 1622 str. 53), »nemíní osnova novou definicí vkladní knížky měniti nic na vžitém a již v důvodové zprávě k starému zákonu uznaném systému vydávání t. zv. »členských knížek« konsumními a jinými neúvěrními družstvy, majíc na zřeteli, že takovými knížkami se nestvrzují vklady, nýbrž zápůjčky, jež družstvu, vedení duchem solidarity, poskytují vlastní jeho členové«. Tím, že stěžující si konsumní družstvo, které podléhá, jak ze spisů vysvítá, revisi ústředního svazu československých družstev v Praze a které již podle § 1 posavadních stanov bylo oprávněno přijímati a zúrokovati členské zápůjčky, změnilo příslušný doslov tohoto § 1 stanov v ten smysl, že »bude podporovati spořivost členů přijímáním a úrokováním úsporných vkladů«, nestane se ještě peněžním ústavem ve smyslu § 2 odst. (1) zákona čís. 239/1924 sb. z. a n. (v doslovu čl. XIV. zákona čís. 54/1932 sb. z. a n.), nýbrž zůstane konsumním družstvem. Že by chtělo vydávati vkladní knížky ve smyslu § 1 uvedeného zákona, ze spisů nevyplývá. Nevztahuje se proto na stěžující si družstvo ustanovení § 19 (1) zákona ze dne 2. března 1933, čís. 44 sb. z. a n. Opačný názor soudů nižších stolic přičí se proto zákonu.

### Čís. 12825.

**Daně dodatečně předepsané jsou splatné do třiceti dnů ode dne doručení platebního rozkazu.**

(Rozh. ze dne 21. září 1933, R I 786/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost přiklepnutou dne 21. března 1933, přikázal soud první stolice v přednostním pořadí dodatečně předepsanou výdělkovou daň za rok 1927 a nedoplatek dodatečně předepsané výdělkové daně za rok 1928. K rekursu vymáhající věritelky rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovatelka napadá rozvrhové usnesení jen potud, pokud byly bernímu úřadu přikázány dodatečně předepsaná daň výdělková za rok 1927 v částce 5485.70 Kč a nedoplatek dodatečně předepsané výdělkové daně za rok 1928 v částce 15.067.10 Kč a to z důvodu, že tato výdělková daň nespadá do doby dvou let ode dne příklepu, t. j. ode dne 21. března 1933 nazpět, nýbrž do doby starší, leč neprávem. Podle § 265 (2) zák. o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. zatěžují dvouleté nedoplatky na dani výdělkové s přírážkami a s příslušenstvím, tedy ty, které se staly splatnými v posledních dvou letech, počítajíc nazpět ode dne udělení příklepu, i bez knihovního zápisu nemovitost sloužící výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku dani podrobeného, zákonným právem zástavním, majíce přednost přede

všemi knihovními pohledávkami. Prvý soudce zjišťuje, což není napadeno, že jde o dodatky k předpisům všeobecné daně výdělkové za rok 1927 a 1928. Podle § 269 zákona o přímých daních jsou ovšem daně s přírážkami splatné, pokud se daň nevybírá srážkou nebo pokud zákon jinak neustanovuje, ve čtyřech rovných splátkách napřed dne 1. ledna, 1. dubna, 1. července a 1. října každého roku, leč podle § 270 odst. (5) cit. zákona doplatky na daních s přírážkami jsou splatné na podkladě platebního rozkazu do třiceti dnů po jeho doručení, což podle odst. (4) cit. zák. platí i o dodatečných předpisech daně. Z toho jest zřejmo, že daně dodatečně předepsané jsou splatné do třiceti dnů ode dne doručení platebního rozkazu. V souzeném případě jde o dodatečné předpisy daně výdělkové, na kterou byly podle zjištění prvního soudce straně povinné doručeny platební rozkazy dne 18. července 1931, a dne 18. září 1931, takže se tyto dodatečně předepsané daně výdělkové staly splatnými jednak dne 17. srpna 1931, jednak dne 18. října 1931, to jest v posledních dvou letech ode dne exekučního příklepu (21. března 1933) zpět počítajíc, takže vzhledem k ustanovení § 265 zák. ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. nedoplatkům těm první soudce právem přiznal výsadní pořadí. Poukaz stěžovatelky na rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1919, čís. 325 sb. n. s. se na tento případ nehodí, neboť tenkrát byl v platnosti zákon ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. a zákon ze dne 18. března 1921, čís. 116 sb. z. a n., které nemají onoho ustanovení o nedoplatecích splatných v posledních dvou letech ode dne příklepu zpět počítajíc jako zákon ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., jehož článkem II. uváděcích ustanovení byl zákon ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. zrušen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Rekursní soud správně podle zákona (§§ 265, 269, 270 zák. čís. 75/27) dovedl, že účtovaným nedoplatkům výdělkové daně, dodatně v roce 1931 za léta 1927 a 1928 předepsané, přednostní zástavní právo na prodaných nemovitostech přísluší. Odkazuje se, aby se přešlo opakování, na důvody napadeného usnesení. Rozhodnutí čís. 325 sb. n. s. týká se převodního poplatku a již proto se ho dovolává dovolací rekurentka nepřipadně.

#### Čís. 12826.

K mimosoudní výpovědi dané právním zástupcem (advokátem) jménem a z příkazu zmocnitele netřeba přiložit jeho plnou moc.

Důkaz o doručení mimosoudní výpovědi jest podán i pravoplatným usnesením soudu, v němž jest konstatováno vlastní tvrzení povinného, že dopis vymáhajícího věřitele, obsahující mimosoudní výpověď, byl mu v určitý den doručen.

Mimosoudní výpověď, proti níž byly podány námitky u nepřislušného soudu, stala se vykonatelnou a exekučním titulem podle § 1 čís. 18